

Natura lui Hristos și încheierea lucrării

24 aprilie 2005

Donald K. Short

Advențiștii pretind că au ultima solie pentru o lume în agonie, și prin urmare ocupă un loc unic în istorie. Dacă suntem convinși de chemarea noastră, trebuie să ne asumăm răspunderea prezentării unei solii fără reproș. Ea trebuie să aducă omenirea în fața deciziei dintre adevăr și eroare.

Un astfel de mandat cere să "cunoaștem" pe Cel ce este "Amin, Martorul credincios și adevărat," "Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre" (Apocalips 3,14; Evrei 12,2). Bâlbâiala despre cine a fost și cine este El repune în discuție întregul plan de mântuire. Certitudinea despre legătura dintre El și omenire este imperativă, deoarece "nu este un alt Nume sub cer prin care putem fi mântuiți" (Fapte 4,12).

Doctrinile pe care le proclamăm în vremea sfârșitului trebuie să provină dintr-o cunoaștere a Autorului credinței noastre. El este și Omega, și Alfa. Nu poate exista doctrină sănătoasă fără o autentică cunoaștere a Lui. Nici o pată de confuzie nu va rezista testului final.

Acest lucru adaugă o urgență surprinzătoare proclamației îngerului: "A căzut, a căzut Babilonul cel mare, a ajuns o locuință a demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat și urât, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte" (Apocalips 18,2). Acestea sunt cuvintele lui "Isus Hristos, martorul credincios" (Apocalips 1,5). Avem nevoie de convingerea de nezguduit că El spune adevărul atunci când cheamă pe poporul lui Dumnezeu să "iasă afară din el... ca să nu se facă părtaș păcatelor lui." Vinul Babilonului produce beție oricui îl bea, inclusiv advențiștilor.

Studiile făcute de-a lungul anilor asupra întrupării lui Hristos ar fi trebuit să ferească de confuzie pe advențiști. Scrierile lui Ellen G. White oferă zeci de confirmări că El a luat "asupra Sa natura omenească, o natură inferioară naturii Sale divine." Ea spune, atât cât pot fi cuvintele de clare, că El "nu s-a prefăcut că ia natura umană; El a luat-o în realitate, El a avut cu adevărat natura omenească." Ca să fim siguri că apreciem cât de aproape a venit El de omenire și totuși a rămas fără păcat, cităm mereu că "luând asupra Sa natura omului în starea ei căzută, Hristos nu a participat nicidecum la păcatul ei."

În perioada 1888, Domnul a încercat să ajute pe copiii Săi să vadă că au un Mântuitor care cunoaște toate ispitele lor. Acest adevăr urma să pregătească un popor pentru luarea la cer. Dar unii, care de atunci gustaseră din "vinul Babilonului," nu erau siguri. Confuzia a ieșit la suprafață în 1890 fără umbră de îndoială:

"Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu putea avea aceeași natură ca a omului, căci dacă ar fi avut, ar fi căzut în fața aceluiași ispite ca și omul. Dacă nu avea natura omului, El nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu era părtaș al naturii noastre, nu putea fi ispitit așa cum este ispitit omul. Dacă nu era posibil să cedeze în fața ispitei, nu ne poate fi de ajutor... El a înfruntat ispita prin aceeași putere care este la dispoziția omului. El s-a prins de tronul lui Dumnezeu, și nu există bărbat sau femeie care să nu aibă acces la același fel de ajutor prin credință în Dumnezeu. Omul poate deveni părtaș de natură divină" (1 SM 408,409).

Această făgăduință slăvită demonstrează o unitate de scopuri între cer și pământ care zguduie rațiunea. Cum a fost Hristos în unire cu familia omenească, familia omenească poate fi în unire cu El. Această unire nu poate fi comparată decât cu căsătoria. Aici nu este loc pentru har ieftin. Dacă trupul adventist al lui Hristos ar crede sfatul dat, am putea trăi viața bogată pe care a promis-o Hristos.